

ÎN C H E I E R E

17 mai 2023

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Rîșcani), instanța de contencios administrativ,

Având în componența sa ca:

Judecător -Victor Sîrbu,

Grefier - unipersonal,

Cu participarea - fără citarea părților,

examinând unipersonal chestiunea de pregătirea pentru dezbaterile judiciare a cererii de chemare în judecată depusă de ***** către Inspectoratul General pentru Migrație al Ministerului Afacerilor Interne cu privire la anularea actului administrativ individual și constatarea ca ilegale și abuzive acțiunile de îndepărtare, -

c o n s t a t ă :

Reclamanta *****, la data 10 mai 2023, a depus cerere de chemare în judecată către Inspectoratul General pentru Migrație al Ministerului Afacerilor Interne cu privire la anularea actului administrativ individual și constatarea ca ilegale și abuzive acțiunile de îndepărtare *****.

Solicită reclamanta *****:

- anularea ca ilegală a Deciziei nr. 4 din 27.04.2023 cu privire la declararea străinului persoană indezirabilă, emisă de Inspectoratul General pentru Migrație, prin care s-a declarat *****, persoană indezirabilă pe teritoriul Republicii Moldova, *****, precum și a îndepărtării sub escortă de pe teritoriul Republicii Moldova;

- a constata ca fiind ilegale și abuzive acțiunile de îndepărtare sub escortă de pe teritoriul Republicii Moldova a *****.

În motivarea cererii a indicat că, în seara zilei de 27 aprilie 2023, cet. *****, i-a fost comunicată decizia nr. 4 cu privire la declararea străinului persoană indezirabilă, emisă de Inspectoratul General de Migrație, prin care s-a decis: „De declarat *****, născut la 12.04.1969, persoană indezirabilă pe teritoriul Republicii Moldova, *****, în temeiul art. 58 alin. (1) al Legii nr. 200, din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica

Moldova, personalul specializat al autorității competente pentru străini va proceda la îndepărtarea sub escortă de pe teritoriul Republicii Moldova.”

Ulterior, ***** a fost îndepărtat de către autoritățile Republicii Moldova, împotriva voinței sale, peste frontiera statului Republicii Moldova, în *****, unde a fost preluat de către autoritățile statului *****.

Indică, că reglementarea națională, cât și prevederile internaționale consolidează dreptul la viață intimă, familială și privată, iar statul asigură ca drepturile și libertățile cetățeanului să fie protejate și respectate.

Constituția Republicii Moldova garantează prin articolul 28, viața intimă, familială și privată: Statul respectă și ocrotește viața intimă, familială și privată. Articolul respectiv garantează relațiile legate de familie, prin care statul enunță principiul conform căruia familia și relațiile familiale sunt ocrotite de stat și este bazată pe principii de monogamie, sprijin reciproc moral și material, fidelitate conjugală, prioritate a educației copilului în familie, soluționare, pe cale amiabilă, a tuturor problemelor vieții familiale, liber acces la apărarea, pe cale judecătorească, a drepturilor și intereselor legitime ale membrilor familiei.

Din doctrina internațională dreptul la viață intimă este un drept fundamental garantat. Conform art. 12 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 17 din Pactul universal cu privire la drepturile civile și politice, art. 8 din Convenția europeană a drepturilor omului, concluzionează că orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale și nimeni nu va putea fi supus vreunor imixtiuni arbitrare sau ilegale în viața particulară.

Din aceste considerente menționează că, *****. *****se află la întreținerea acestuia, iar acest fapt poate fi confirmat atât de către *****, precum și de către martorii oculari care au observat *****.

Dreptul copiilor de a cunoaște identitatea părinților și dreptul de a fi îngrijiți de aceștia constituie două componente de bază ale dreptului copiilor la respectarea vieții de familie. Acestea sunt într-o anumită măsură interdependente: dreptul copiilor de a-și cunoaște părinții este asigurat prin îngrijirea părintească. Este extrem de îngrijorată de faptul că Decizia nr. 4 din 27 aprilie 2023 va avea un impact negativ asupra creșterii și dezvoltării copilului și dezvoltării armonioase a relației *****. Copiii ar trebui să fie separați de părinții lor numai în circumstanțe excepționale. În cazul de față nu dispune de o asemenea circumstanță, iar statul trebuie să facă tot posibilul pentru păstrarea relațiilor personale și, să faciliteze „reîntregirea” familiei. În exemplul *****, acesta poate fi calificat ca și o victimă colaterală a deciziei respective, or, statul a întreprins o măsură extrem de disproporționată și abuzivă și implică pericolul ca relațiile de familie între un copil și unul dintre părinți sau amândoi să fie restrânse efectiv.

De asemenea, din practica Curții Europene a Drepturilor Omului, atunci când se decide separarea părinților de copiii nou-născuți, motivele invocate de stat trebuie să fie extrem de convingătoare, însă în decizia nr. 4 din 27 aprilie 2023, aspectul respectiv nici nu a fost atins. (cauza K și T. v. Finlanda, nr. 25702/94, 12 iulie 2001, CEDO)

Susține că, mamele și tații educă copilul în mod diferit. Această diferență aduce beneficii însemnate pentru copil, oferindu-i experiențe importante și variate. Tații au un stil distinct de comunicare și interacțiune cu copilul și joacă un rol important în dezvoltarea copilului de la naștere până la maturitate. Dorește ca ***** să nu simtă lipsa *****, și reglările de conturi ale ***** acestuia cu instituțiile statului să nu se răsfrângă asupra dezvoltării și creșterii lui.

Pe lângă faptul că ***** s-a aflat în Republica Moldova legal, ***** și se află la întreținerea reclamantului. Respectiv, îndepărtarea lui ***** de pe teritoriul Republicii Moldova a pus capăt întreținerii ***** care se baza exclusiv pe veniturile *****. Mama acestuia, nu este angajată în câmpul muncii și întâmpină dificultăți de întreținere a copilului. Îndepărtarea cet. ***** i-a întrerupt integrarea lui în societatea din Republica Moldova și i-a afectat radical viața personală și de familie.

Consideră ilegală și neproportională măsura preventivă de îndepărtare sub escortă de pe teritoriul Republicii Moldova, or o persoană/supusă unei măsuri bazate pe considerente de securitate națională nu trebuie privată de toate garanțiile împotriva arbitrarului, între altele, persoana are dreptul ca măsura în discuție să fie examinată de un organ independent și imparțial competent să examineze toate chestiunile factuale și juridice relevante, pentru a stabili legalitatea măsurii și pentru a cenzura un posibil abuz din partea autorităților. În fața acestui organ de control, persoana în discuție trebuie să beneficieze de proceduri contradictorii pentru a-și prezenta punctul de vedere și pentru a combate argumentele autorităților.

Menționează că, părții nu i-au fost respectat dreptul la apărare, fiind ilegală procedura de îndepărtare, acesta nu a fost informat despre decizia Inspectoratului General de Migrație pe data de 27 aprilie 2023, decât în momentul în care *****, nu i-a fost respectat dreptul la apărare prin imposibilitatea chemării avocatului, întrucât telefonul i-a fost sechestrat, autoritatea publică nu i-a oferit termen solicitantului de a contesta decizia, așa cum reglementează Codul Administrativ.

Totodată, califică acțiunile întreprinse împotriva cet. ***** similare cu cele calificate în cauza Ozdil și alții v. Republica Moldova - 42305/18. Precum a constatat și Curtea Europeană pentru Drepturile Omului, dreptul Republicii Moldova conține norme care reglementează expulzarea și extrădarea. Cu toate acestea, cetățeanul a fost îndepărtat din Republica Moldova pe calea unui transfer extrajudiciar care a eludat garanțiile oferite de dreptul național și de cel internațional. Pentru că acest transfer a fost unul forțat, îl

califică ca o întrerupere radicală a vieții private și de familie a cet. ***** cu familia sa, or, autoritatea nu a avut o bază juridică suficientă.

În baza tuturor circumstanțelor expuse anterior, menționează că, reclamantul are dubii cu privire la legalitatea autorizării măsurilor respective, or, din imaginea creată, acesta dispune de bănuială rezonabilă că ultimul a fost urmărit de către serviciile secrete ale statului, iar decizia a fost fabricată din rațiuni politice prin intermediul instituțiilor de drept care au fost utilizate cu scopul exclusiv de răzbunare, reglare de conturi.

Reiterează instanței că, măsura preventivă nu este proporțională scopului, nu are temei juridic și nu există nici-o probă care ar confirma faptul că cet. *****, intenționează să desfășoare activități de natură să pună în pericol securitatea națională sau ordinea publică.

Din aceste considerente solicită instanței de judecată, prin atribuirea de lege conferită de stat, să execute obligația pozitivă atribuită și să faciliteze reîntregirea familiei. În special, *****- *****, fără a neglija starea psihică și emotivă a *****și fără a trece cu vederea importanța prevederilor internaționale și constituționale ale Republicii Moldova.

Aprecierea instanței de judecată:

Examinând cererea de chemare în judecată, studiind materialele cauzei, normele legii aplicabile, instanța de judecată consideră că pretențiile reclamantei ***** către Inspectoratul General pentru Migrație al Ministerului Afacerilor Interne cu privire la anularea actului administrativ individual și constatarea ca ilegale și abuzive acțiunile de îndepărtare, urmează a fi declarate inadmisibile, având în vedere următoarele.

Conform art. 54 al Legii nr. 200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, **decizia de returnare poate fi contestată în conformitate cu prevederile Codului administrativ**, fără respectarea procedurii prealabile. Instanța de judecată este obligată să soluționeze cererea în termen de 30 de zile calendaristice de la data primirii. Decizia primei instanțe este executorie, însă poate fi contestată cu recurs în instanța de apel. Exercițarea căii de atac prevăzute la alin.(1) are efect suspensiv de executare a deciziei de returnare, cu excepția cazului în care decizia de returnare este emisă la solicitarea străinului. Contestarea deciziei de returnare, formulată de către străinul luat în custodie publică, se face la instanța în a cărei rază de competență se află Centrul de plasament temporar al străinilor și nu suspendă măsura luării în custodie publică.

Conform art. 5 Cod administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor

reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

Conform art. 17 Cod administrativ, **drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.**

Conform art. 20 Cod administrativ, **dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ**, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Conform dispozițiilor art. 11 din Codul administrativ, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel. Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terții, ale căror drepturi sunt afectate de actul administrativ individual, nu sunt destinatarii acestuia. Un act administrativ de acordare periodică a prestațiilor materiale sau bănești este un act administrativ individual prin care o astfel de prestație se acordă pentru un număr determinat sau nedeterminat de perioade succesive.

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sînt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Conform art. 39 alin. (1) și (2) Cod administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat și nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Conform art. 204 Cod administrativ, părți în procedura de contencios administrativ pot fi persoanele fizice sau juridice și autoritățile publice în sensul art.7.

Conform art. 207 alin. (2) lit. e) Cod administrativ, acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special cînd: reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art.17.

Din sensul normei legale enunțate mai sus, rezultă că, în sarcina reclamantului este incumbată obligația de a identifica dreptul său lezat prin activitatea administrativă.

Subsecvent se remarcă că, în sensul Codului administrativ, prin persoană vătămată se înțelege orice persoană titulară a unui drept ori a unui interes legitim, vătămată de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri; în sensul prezentei legi, sunt asimilate persoanei vătămate și grupul de persoane fizice, fără personalitate juridică, titular al unor drepturi subiective sau interese legitime private, precum și organismele sociale care invocă vătămarea prin actul administrativ atacat fie a unui interes legitim public, fie a drepturilor și intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate.

Titularul interesului legitim este persoana ale cărei interese sunt nu doar de fapt, ci și protejate printr-o normă legală. Interesul legitim se referă la poziția juridică față de administrație. Vătămarea drepturilor persoanei se produce, mai întâi, prin faptul că dreptul sau interesul său legitim este nemijlocit lezat prin actul administrativ emis de autoritatea publică.

Judecătorul specifică că, pentru a pune în mișcare o acțiune în judecată, este necesară îndeplinirea cumulativă a unor exigențe precum ar fi respectarea procedurii prealabile, competenței jurisdicționale, existența împuternicirilor și a capacității procesuale etc.

Instituirea exigențelor de admisibilitate nu urmăresc restrângerea accesului liber la justiție, de care, în mod evident, cel interesat beneficiază în condițiile legii, ci exclusiv instaurarea unui ordinii juridice indispensabile circuitului constituțional prevăzut în art. 20 din Constituție, prevenindu-se, astfel, abuzurile și asigurându-se protecția drepturilor și intereselor legitime ale celorlalte părți.

Astfel, sub aspect procesual, accesul liber la justiție se materializează în prerogativele pe care le implică dreptul la acțiune, ca aptitudine legală ce este recunoscută de ordinea juridică oricărei persoane fizice sau juridice care pretinde un drept împotriva unei alte persoane ori are un interes pentru constatarea existenței sau inexistenței unui drept.

În conformitate cu art. 206 din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).

Fiind investită cu atribuția cercetării stării de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, în temeiul art. 22 și 219 Cod administrativ, instanța de judecată reține că

obiect al examinării prezentei cauze în instanța de contencios administrativ îl constituie anularea Deciziei nr. 4 din 27.04.2023 cu privire la declararea străinului persoană indezirabilă, emisă de Inspectoratul General pentru Migrație, prin care s-a declarat *****, persoană indezirabilă pe teritoriul Republicii Moldova, *****, și a îndepărtării sub escortă de pe teritoriul Republicii Moldova și constatarea ca fiind ilegale și abuzive acțiunile de îndepărtare sub escortă de pe teritoriul Republicii Moldova a *****.

Se reține că, prin decizia nr. 4 din 27.04.2023, s-a dispus declararea c***** persoană indezirabilă pe teritoriul Republicii Moldova, ***** și îndepărtarea sub escortă de pe teritoriul Republicii Moldova.

Cu titlu preliminar, instanța remarcă că, reclamanta ***** nu este destinat al deciziei nr. 4 din 27.04.2023 sau al activității administrative desfășurate de către autoritatea publică în privința c*****, precum și nu a indicat sau anexat acte prin care se atestă încălcarea a unui drept al său pe care-l poate revendica prin acțiune în contencios administrativ.

Instanța notează că prin prisma art. 3 Cod administrative, legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ținându-se cont de interesul public și de regulile statului de drept.

Prin urmare, normele legale supra citate interzic un contencios obiectiv de legalitate și denotă opțiunea legiuitorului pentru un contencios administrativ subiectiv efectiv, implicând revendicarea apărării unui drept subiectiv propriu al reclamantului prin activitatea administrativă, astfel încât înaintarea oricărei acțiuni din constelația acțiunilor în contencios administrativ prevăzute de art. 206 alin. (1) Codul administrativ evocă pentru admisibilitate întrunirea condițiilor nominalizate.

În sensul legii revendicarea, dreptului trebuie să se deducă din susținerile formulate prin cererea de chemare în judecată, în conținutul căreia urmează a fi narată vătămarea dreptului personal, deoarece expresiile utilizate în textul art. art. 17, 38 și 189 Cod administrativ de „drept vătămat” și de „încălcarea unui drept al său” se referă la drepturi subiective concrete, fiind excluse așa numitele drepturi prin ricoșeu, ipotetice, iluzorii sau virtuale, precum și acțiunile populare (actio popularis).

Mai mult instanța reține, că în conformitate cu prevederile art. 36 alin. (1) - (2) din Codul administrativ, instanța de judecată competentă să soluționeze acțiunile în contencios administrativ este obligată să respecte principiul supremației dreptului, în conformitate cu care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui sunt considerate valori supreme și sunt garantate de stat.

Instanța reține cu titlu de principiu că reglementările Codului administrativ promovează acțiunile de contencios administrativ valorificate de persoane în apărarea drepturilor subiective și nicidecum nu admite *actio popularis* sau acțiuni menite să declanșeze un control judecătoresc obiectiv ale actelor administrative. Instanța de judecată nu este un agent de constatare în contenciosul administrativ, nu exercită control *in abstracto* ci *in concreto*, care prin esență reprezintă **un control de legalitate asupra activității administrative a autorităților publice coraportat la un drept legitim ce aparține unei persoane concrete**. A nu se confunda drepturile subiective de drepturile obiective.

În contextul celor menționate, instanța de judecată reține că, prevederile legale precitate interzic *apriori* și *inter alia* înaintarea acțiunilor în contencios administrativ populare, adică *actio popularis*. Indiferent de felul acțiunii în contencios administrativ, inclusiv în cadrul acțiunii contestare sau constatare, reclamantul trebuie să revendice un drept subiectiv al său vătămat sub sancțiunea declarării acțiunii inadmisibile.

Succesiv, instanța specializată în materia contenciosului administrativ reține că în conformitate cu prevederile Codului administrativ, nu este suficient ca partea să fie o persoană interesată față de o decizie dintr-un act administrativ, ca să poată înainta o acțiune în contencios administrativ, or pentru a înainta o acțiune în contencios administrativ, persoana trebuie să facă dovada unui drept al său pe care-l revendică, însă în prezentul litigiu se atestă revendicarea unui drept impropriu prin ricoșeu, adică un drept care nu aparține direct reclamantei și este revendicat în mod indirect.

Subsecvent, în speță, reclamantul nu a demonstrat că prin activitatea administrativă a Inspectoratului General pentru Migrație, care în a emis decizia nr. 4 din 27.04.2023, prin care s-a dispus declararea c***** persoană indezirabilă pe teritoriul Republicii Moldova, ***** și îndepărtarea sub escortă de pe teritoriul Republicii Moldova, i-a fost vătămat un careva drept în sensul art.17 Cod administrativ.

În aceeași ordine de idei, instanța explică părții reclamante că înaintarea acțiunii în judecată întru efectuarea controlului judiciar asupra procedurii administrative efectuate de către autoritatea publică pârâtă, urmează a fi efectuată nemijlocit de către destinatarul actului administrativ, or prin intermediul reprezentantului legal.

În context, accesul la justiție poate fi limitat, în special, prin instituirea condițiilor de admisibilitate, domeniu în care statul se bucură de o anumită marjă de apreciere. Aceste limitări trebuie să urmărească un scop legitim, asigurându-se proporționalitatea între interesul persoanei și scopul legitim urmărit.

În lumina celor menționate supra, instanța conchide indubitabil că acțiunea de contencios administrativ înaintată de ***** către Inspectoratul General pentru Migrație al Ministerului Afacerilor Interne cu privire la anularea actului administrativ individual și

constatarea ca ilegale și abuzive acțiunile de îndepărtare, este inadmisibilă având ca fundament prevederile art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ.

În conformitate cu prevederile art. 17, art. 207 alin. (2) lit. e), art. 230 din Codul administrativ și art. 269-270 din Codul de procedură civilă, instanța,-

d i s p u n e:

Se declară inadmisibilă acțiunea de contencios administrativ înaintată de ***** către Inspectoratul General pentru Migrație al Ministerului Afacerilor Interne cu privire la anularea actului administrativ individual și constatarea ca ilegale și abuzive acțiunile de îndepărtare.

Se explică lui ***** că, inadmisibilitatea acțiunii exclude posibilitatea adresării repetate în judecată împotriva aceluiași pârât, cu același obiect și pe aceleași temeuri.

Încheierea cu drept de recurs la Curtea de Apel Chișinău, în termen de 15 zile de la notificare, prin intermediul instanței emitente.

Judecător
Sîrbu

Victor